

bemutakozás

Beérkező levelek x

András Zimányi

febr. 23. (9 napja)

Szóval az úgy történt, hogy Rentka Laci megkért, hogy írjak magamról valamit, mert a Debreceni szeniorok között látja a helyemet. Ő a szemorvos, úgyhogy biztos jól lát, én meg elhiszem neki, mert az én szememet már rég kimarta a klóros víz (az úszószemüvegemet a homlokomon hordom akkor is, amikor éppen a medencében szerencsétlenkedek). De hogy kerültem én ide? Hajdú Laciba, a 2015-ös Univer24 győztesébe kötöttem bele a Facebookon, amire olyan kedvezően reagált, hogy "pikk-pakkra" barátságot is kötöttünk. Tetszett neki az álmom, hogy három nap alatt végig úsznam a Balatont és segítséget ajánlott, hogy kipróbálhassam magam 12 órában a II. Univer24-en. Szólt Rentka Lacinak, aki berakott az újonnan szervezett Élmenykülönítményes úszó csoportba és innentől már egy tök szuper család tagjának érezhettem magam! Még az apukám is büszke rám, mert mint mondta, itt mindenki olyan jó arcúnak tűnik! Taxistól az atomkutatóig, van itt mindenki, ezt szoktam mondani, amikor szóba kerül, kik az új barátaim :) Szóval egy kicsit én is debreceni lettem, kár, hogy ilyen messze vagytok Pilisvörösvártól! Nem fogok tudni túl gyakran menni hozzátok, de azért évente egy-két alkalommal oda szeretném tolni az arcomat! Ez az Univer24 egyébként tényleg állati volt! Ott feszíthettem a megnyitó ünnepségen az Élmenykülönítményben, még a Hosszú Katinka is itt volt, bizony! Annyira menő volt az a sor, hogy már második hete erről beszélek mindenkinek! Az is nagyon komoly volt, amikor 11 órakor elrajtoltunk: Úr Isten, hát itt fejest kell ugrani, de szépen ám, de hát én nem csináltam ilyet száz éve, mi lesz itt, beégetem a csapatomat rögtön az elején? Egyébként a vízben is nagyon feltűnő látvány lehettem, mert szegény társaim folyamatosan engem előzgettek a kissé nagypapás... jó, ok, dédpapás tempóm miatt! Mellettem nem lehetett csukott szemmel elmenni, a fogai életével játszott az, aki hátulról úgy ért utol, hogy nem figyelt rám! Azért igyekszem felkészülni, hogy legközelebb már gyorsabban haladjak, ha együtt úszunk. Este 11 után fellelegezhetett mindenki, a magam kis 20,2 km-ével végre nagy büszkeséggel elhagytam a Bátrak medencéjét! De amúgy valahol tök jó ez a szám is, ha azt vesszük, hogy nyáron még csak a Balaton-átúszásnál tartottam iszonyú gyenge idővel! Azon dolgozom, hogy felmérjem, ötven évesen milyen gyorsan lehet a nulláról indulva egy jó kondíciót elérni, meg lehet-e alkotni egy olyan teljesítményt, amire még otthon a gyerekek is azt mondják majd, hogy jól van Fater, büszke vagyok rád. Hmmm... Ezt már a kecskeméti úszás után majdnem kimondták! Na nem kapkodunk, mindent a maga idejében, szóval 2017 szeptemberében megcsinálom, amit tervezek! És elmegyek talán egy-két szenior versenyre is, hogy meglegyen a fix utolsó helyezés! Nekem nem szégyen, soha nem voltam versenyző, de a feeling... Tetszik!